

Arrest

nr. 140 821 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van origine te zijn. U werd geboren in het dorp Tarely in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u tevens verbleef en opgroeide tot uw vertrek uit Afghanistan – de 7 à 8 jaar die uw familie in de stad Jalalabad doorbracht tijdens de bouw van jullie huis buiten beschouwing gelaten. U bent een jonge, soennitische moslim, die Pashtou en Dari spreekt. U volgde 3 jaar les aan de Tarely High School. Na uw studies ging u aan het werk als kapper. U leerde deze stiel van uw oudere broer A.(...) R.(...), die tevens als

makelaar een eigen immokantoor had. U bent verloofd met S.(...). Zij is de dochter van de neef van uw vader. Uw schoonvader is kapper in de wijk Narange Bagh van de stad Jalalabad. Uw vader stierf 12 jaar geleden een natuurlijke dood. Uw moeder woont samen met uw jongere broer en jongere zus in uw geboortedorp. U verklaarde dat uw oudste broer op een dag een brief kreeg van de taliban, waarin hij opgeroepen werd met hen mee te werken. Als makelaar kwam hij immers vaak bij de overheid over de vloer. Ze wilden dat hij voor de taliban zou spioneren. Uw oudste broer weigerde gehoor te geven aan deze oproep. Enkele dagen nadat uw broer deze brief ontvangen had, werd u samen met uw broer tegengehouden door de taliban. Ze spraken uw oudste broer aan en zeiden dat hij op hun uitnodiging moest ingaan. Indien hij dit niet zou doen, zou hij gedood worden. Ongeveer 2 weken later kreeg uw oudste broer thuis telefoon van de taliban. Ze vroegen waar hij was en zeiden hem dat ze aan jullie huis stonden. Uw oudste broer loog hen voor dat hij in de stad zat, dat hij hen niet kon binnenlaten. Ongeveer 10 dagen later trok uw oudste broer naar het districtshuis om aangifte te doen van de hierboven genoemde bedreigingen. U verklaarde dat uw broer nooit naar huis teruggekeerd is. U vermoedt dat hij ontvoerd is door de taliban. Ongeveer 10 maanden na de verdwijning van uw broer werd u in het kapsalon waar u werkte benaderd door de taliban. Tijdens een knipbeurt werd u gevraagd toe te treden. U liet de uitnodiging onbeantwoord, waarna de talib in kwestie fris geknipt vertrok. Thuis vertelde u uw moeder wat er gebeurd was. Er werd besloten dat u de regio moest verlaten. Er werd een smokkelaar gezocht, met wie u Afghanistan 25 dagen later in het najaar van 2011 verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. Op 4 april 2012 kwam u in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Op 9 december 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven en omdat er redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich kon vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18 april 2014. Tegen deze uitspraak diende u geen cassatieberoep in.

Op 9 mei 2014 diende u een tweede asielverzoek in. In het kader van deze aanvraag herhaalt u uw problemen die u reeds tijdens uw eerste aanvraag heeft aangehaald. U stelt dat uw oudere broer die werd ontvoerd, drie à vier maanden geleden vermoord werd teruggevonden. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban omdat u na de ontvoering van uw broer zelf gedurende zeven à acht dagen in het immokantoor van uw broer heeft gewerkt. De taliban komen nog regelmatig naar de moskee en vragen er waar u zich bevindt. U legt volgende documenten neer: een kopie van een dreigbrief van de taliban dd. 11.04.1390, een brief van het districtshuis dd. 03.12.1389, een verklaring van het dorps hoofd, een kopie van vijf foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag op 9 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Afghanistan werd er ondermijnd en er werd vastgesteld dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 18 april 2014. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS, p. 8). U voegt hieraan toe dat uw oudere broer die twee of drie jaar geleden door de taliban werd ontvoerd, drie à vier maanden geleden vermoord werd teruggevonden (CGVS, p. 4). De taliban vragen nog regelmatig naar u in de moskee omdat u na de ontvoering van uw broer zelf zeven à acht dagen in het immokantoor heeft gewerkt (vragenlijst meervoudige AA, punt 15).

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarenboven zijn er nog een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnen.

Zo moet worden vastgesteld dat u tijdens uw tweede asielaanvraag aanhaalt dat u uw broer soms hielp in het immokantoor en dat u na de ontvoering van uw broer zelf ging werken in dit kantoor gedurende zeven à acht dagen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15 ; CGVS, p. 11). Tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u echter noch in uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten optekenen noch tijdens uw gehoor voor het CGVS gewag gemaakt dat u ooit in dat immokantoor werkzaam zou zijn geweest. U heeft er enkel aangehaald dat u als kapper heeft gewerkt (vragenlijst DVZ eerste aanvraag, p. 3-4; CGVS eerste aanvraag, p. 6). Aangezien u tijdens uw tweede aanvraag stelt dat uw activiteiten in dit immokantoor de reden zijn voor uw vrees voor de taliban (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), is het uiterst bevreemdend dat u dit geenszins vermeld heeft tijdens uw eerste aanvraag. Gevraagd waarom u tijdens uw eerste aanvraag niet vermeld heeft dat u het immokantoor heropende, stelt u dat u toen verward was (CGVS, p. 11). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, deze tegenstrijdigheid betreft de kern van uw asielproblemen waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hieromtrent steeds coherente verklaringen aflegt. Bijgevolg wordt hierdoor verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Tevens moet worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw eerste aanvraag en uw huidige aanvraag omtrent wat de taliban u zouden hebben gezegd wanneer ze uw kapperszaak binnenstapten. Wanneer u tijdens uw eerste asielaanvraag werd gevraagd wat de taliban toen precies zeiden, stelt u dat ze u vroegen hen te vervoegen en voor hen te werken om bijvoorbeeld een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS eerste aanvraag, p. 12). Tijdens uw huidige aanvraag liet u dan weer optekenen dat de taliban u toen vroegen of u niet gezien had wat ze met uw broer hadden gedaan, waarom u in zijn plaats werkte en u zeiden dat u onmiddellijk moest stoppen met uw werk, anders zou u problemen krijgen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Ook deze tegenstrijdigheid raakt de kern van uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de door u neergelegde dreigbrief niet overeenkomen met de inhoud van dit document. Meer bepaald stelt u dat deze dreigbrief in de twaalfde maand van het jaar 1389 is opgesteld (CGVS, p. 9 & 10). Op de dreigbrief zelf staat echter de datum 11.04.1390 vermeld. Ook stelt u eerst dat uw broer A.(...) R.(...), T.(...) M.(...) en H.(...)T.(...) in deze brief worden bedreigd om vervolgens te stellen dat enkel uw broer A.(...) R.(...) hierin werd bedreigd (CGVS, p. 9). In de dreigbrief wordt echter gewag gemaakt van de namen van uw oudere broer A.(...) R.(...) en T.(...) M.(...) doch niet van H.(...) T.(...) (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17; vertaling bij document 1). Redelijkerwijze kan er van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de door u neergelegde documenten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u enkel een gemakkelijk te fabriceren kleurenkopie neerlegt van deze dreigbrief, waarvan de bewijswaarde dan ook uiterst beperkt is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Gelet op voorgaande vaststellingen is de door u neergelegde dreigbrief dan ook niet in staat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

De brief van het districtshuis dd. 03.12.1389 en de verklaring van het dorps hoofd kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit de reeds aangehaalde informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten allerhande (ver)vals(t)e Afghaanse documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Betreffende de kopieën van vijf foto's moet het volgende worden opgemerkt. U stelt zelf dat de foto van het lichaam van uw vader per ongeluk naar u werd verzonden (CGVS, p. 9). Bovendien heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag gesteld dat uw vader 10 of 12 jaar eerder een natuurlijke dood is gestorven (CGVS eerste aanvraag, p. 8). Bijgevolg heeft deze foto niets te maken met uw verklaarde asielmotieven. Betreffende de kopieën van de vier andere foto's dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat dit foto's zijn van het immokantoor van uw broer (CGVS, p. 9). Echter, deze afbeeldingen bevatten geen enkele gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Bovendien kunnen deze foto's niet aantonen dat uw broer hiervan eigenaar was. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

Uit dit alles dient te worden besloten dat ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale

Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen die u liet optekenen tijdens uw eerste asielaanvraag blijkt dat u enige tijd in Jalalabad woonde en de stad bijgevolg goed kent. U spreekt Dari, Pashtou en een beetje Engels, u maakte de lagere school af en leerde het vak van kapper. Vervolgens werkte u verschillende jaren als kapper. Uw verloofde en uw schoonvader (de vader van uw verloofde die tevens de neef van uw vader is) wonen bovendien in Jalalabad. Tijdens uw tweede asielaanvraag bevestigt u dat uw schoonvader en uw verloofde nog steeds in Jalalabad verblijven (CGVS, p. 5). Daarenboven moet worden gewezen op twee tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens uw eerste aanvraag en uw tweede aanvraag die ernstig doen vermoeden dat u de asielinstanties wilt verhinderen een correct beeld te krijgen van uw reëel netwerk in Jalalabad. Zo verklaarde u tijdens uw eerste aanvraag letterlijk dat uw schoonvader een eigen kapperszaak heeft in Jalalabad (CGVS eerste aanvraag, p. 7), terwijl u tijdens uw huidige aanvraag expliciet ontkent dat uw schoonvader ooit een eigen zaak heeft gehad (CGVS, p. 5). Ook stelde u tijdens uw eerste aanvraag meermaals dat u zeven à acht jaar in de stad Jalalabad heeft gewoond (CGVS eerste aanvraag, p. 8 & 10), terwijl u tijdens uw huidige aanvraag verklaart ongeveer twee jaar in Jalalabad te hebben gewoond (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent tijdens uw eerste aanvraag, stelt u zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS, p. 3). Gezien het zeer grote verschil tussen uw antwoorden, is deze verklaring niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent uw verblijf en netwerk in Jalalabad wordt vermoed dat u de Belgische asielinstanties bewust wilt misleiden en geen zicht wilt bieden op uw netwerken in Jalalabad. Ook moet worden vastgesteld dat u beweert niet te weten van welk inkomen uw moeder, uw broer en uw zus de laatste jaren leven, terwijl u nochtans nog regelmatig contact heeft met uw moeder (CGVS, p. 3-4). Dit versterkt verder het vermoeden dat u geen zicht wilt bieden op het werkelijk (financieel) netwerk waarop u in Afghanistan kan terugvallen. Een asielzoeker heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Alle bovenstaande vaststellingen indachtig kan men concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet elders kunt wonen omwille van uw verklaarde problemen met de taliban doch dat u in Jalalabad zou kunnen wonen indien u geen problemen zou hebben met de taliban (CGVS, p. 12). Zoals eerder werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielerelaas en omdat verzoeker over een vestigingsalternatief in Jalalabad beschikte. Bij arrest nr. 122 750 van 18 april 2014 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven.

In casu komt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot het besluit dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens heeft aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie inzake zijn eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen. De door verzoeker nieuwe afgelegde verklaringen, namelijk het feit dat verzoekers oudere broer die twee of drie jaar geleden door de taliban werd ontvoerd, drie à vier maanden geleden vermoord werd teruggevonden, alsook het feit dat de taliban nog regelmatig naar verzoeker in de moskee komen vragen omdat verzoeker na de ontvoering van zijn broer zelf zeven à acht dagen in het immokantoor heeft gewerkt, hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerelaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste aanvraag heeft uiteengezet. In deze moet worden benadrukt dat verzoekers eerste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarenboven zijn er nog een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven verder ondermijnen. Zo heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag aanhaalt dat hij zijn broer soms hielp in het immokantoor en dat hij na de ontvoering van zijn broer zelf ging werken in dit kantoor gedurende zeven à acht dagen. Tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verzoeker echter noch in zijn verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen noch tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag gemaakt dat hij ooit in dat immokantoor werkzaam zou zijn geweest. Aangezien verzoeker tijdens zijn tweede aanvraag stelt dat zijn activiteiten in dit immokantoor de reden zijn voor zijn vrees voor de taliban (stuk 14, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), meent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het uiterst bevreemdend is dat verzoeker dit geenszins vermeld heeft tijdens zijn eerste aanvraag. Voorts legde verzoeker nog tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban hem zou hebben gezegd toen zij zijn kapperszaak binnenstapten. Eveneens heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de door hem neergelegde dreigbrief niet overeenkomen met de inhoud van dit document, alsook dat deze dreigbrief en de overige neergelegde stukken niet van aard zijn om verzoeker in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat er tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aanwezig zouden zijn en opwerpt dat het geen tegenstrijdigheden betreffen, dan wel aanvullingen van eerdere verklaringen, kan verzoeker geenszins gevolgd worden. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure.

In casu heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot zijn werkzaamheden en met betrekking tot wat de taliban hem hebben gezegd tijdens hun bezoek aan de kapperszaak tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun

grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen een aantal algemene beschouwingen doet aangaande het namaken van Afghaanse documenten doch zich niet uitspreekt over de echtheid van de documenten die door verzoeker werden bijgebracht, noch stelt dat deze documenten vervalst zouden zijn, noch deze stukken op hun echtheid laat onderzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker voorbijgaat aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten en er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Bovendien moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de door u neergelegde dreigbrief niet overeenkomen met de inhoud van dit document. Meer bepaald stelt u dat deze dreigbrief in de twaalfde maand van het jaar 1389 is opgesteld (CGVS, p. 9 & 10). Op de dreigbrief zelf staat echter de datum 11.04.1390 vermeld. Ook stelt u eerst dat uw broer Abdul Rahim, Taj Mohammad en Haji Torai in deze brief worden bedreigd om vervolgens te stellen dat enkel uw broer Abdul Rahim hierin werd bedreigd (CGVS, p. 9). In de dreigbrief wordt echter gewag gemaakt van de namen van uw oudere broer Abdul Rahim en Taj Mohammad doch niet van Haji Torai (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17; vertaling bij document 1). Redelijkerwijze kan er van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de door u neergelegde documenten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u enkel een gemakkelijk te fabriceren kleurenkopie neerlegt van deze dreigbrief, waarvan de bewijswaarde dan ook uiterst beperkt is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Gelet op voorgaande vaststellingen is de door u neergelegde dreigbrief dan ook niet in staat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

De brief van het districtshuis dd. 03.12.1389 en de verklaring van het dorpshoofd kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit de reeds aangehaalde informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten allerhande (ver)vals(t)e Afghaanse documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Betreffende de kopieën van vijf foto's moet het volgende worden opgemerkt. U stelt zelf dat de foto van het lichaam van uw vader per ongeluk naar u werd verzonden (CGVS, p. 9). Bovendien heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag gesteld dat uw vader 10 of 12 jaar eerder een natuurlijke dood is gestorven (CGVS eerste aanvraag, p. 8). Bijgevolg heeft deze foto niets te maken met uw verklaarde asielmotieven. Betreffende de kopieën van de vier andere foto's dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat dit foto's zijn van het immokantoor van uw broer (CGVS, p. 9). Echter, deze afbeeldingen bevatten geen enkele gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Bovendien kunnen deze foto's niet aantonen dat uw broer hiervan eigenaar was. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Afghanistan.”. Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Met zijn algemene beweringen doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen.

Wat de bewering van verzoeker betreft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te onderzoeken of verzoeker behoort tot de risicogroep van jongens en mannen die de leeftijd hebben om te vechten en het risico lopen om gerekruteerd te worden door de taliban dan wel gedood te worden omwille van hun weigering en waarbij verwezen wordt naar het UNHCR rapport van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban gevraagd zijn om voor hen te werken. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Het louter opwerpen van het risico om te worden gerekruteerd door de taliban, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht als volgt: *"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit een welgestelde familie. Jullie zouden 12 jerib vruchtbare, geïrrigeerde grond hebben die jullie in eigen beheer hadden. Daarnaast bezaten jullie ook nog "heel veel" andere gronden die eveneens werden bewerkt, maar dewelke enkel met regenwater werden bevoeid. Deze gronden gaven jullie in ruil voor een deel van de opbrengst in pacht aan andere landbouwers (Gehoor CGVS, p. 8). U onderhoudt ook in België nog voortdurend contact met uw familie (Gehoor CGVS, p. 4). Op basis van het omvangrijke grondbezit van uw familie en uw voortdurende goede contacten met hen mag dan ook worden aangenomen dat zij u ook in Kaboel (financieel) zouden kunnen ondersteunen. Verder bent u ook negen jaar naar school geweest en spreekt u buiten Pahstoe en Dari, de twee belangrijkste talen in Afghanistan, ook wat Engels en Nederlands. Kennis van vreemde talen, en dan met name Engels, is een kwaliteit die door werkgevers in Kaboel zeker geapprecieerd wordt. Gezien uw leugenachtige verklaringen over uw werkzaamheden voor het NDS, waarin u ook na confrontatie tijdens uw gehoor bleef volharden (Gehoor CGVS, p. 19), laat u het CGVS niet toe om een zicht te krijgen op uw ware professionele activiteiten in Afghanistan in de periode voor uw vertrek. U verklaarde in België wel professionele ervaring opgedaan te hebben in een autogarage waar u instond voor het verven van wagens en het verwijderen van krassen (Gehoor CGVS, p. 8). Daarnaast beschikt u ook over zekere aanknopingspunten in de stad Kaboel die uw integratie daar kunnen bevorderen. Twee van uw tantes langs moederszijde wonen in Kaboel met hun families. Eén tante woont er al lang, de andere verhuisde pas meer recent. Ook over uw derde tante langs moederszijde verklaarde u dat zij mogelijk naar Kaboel is verhuisd (Gehoor CGVS, p. 7). Het feit dat zeker twee van de drie, en mogelijk zelfs alle drie van uw moeders zussen zich in Kaboel hebben gevestigd, duidt er op dat u daar over een familiaal netwerk beschikt. U verklaarde zelf ook regelmatig in Kaboel te zijn geweest in verband met uw werk, maar ook in uw vrije tijd. U speelde taekwando in Afghanistan en soms waren er wedstrijden in Kaboel (Gehoor CGVS, p. 19). Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd waarom het voor u onmogelijk zou zijn om zich in Kaboel te vestigen en of er voor u praktische bezwaren tegen een hervestiging in deze stad zouden zijn, verwees u enkel naar de door zowel het CGVS als de RvV ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban."*

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker thans aangeeft dat hij geen fout beeld heeft willen geven van zijn netwerk in Afghanistan en stelt dat hij steeds heeft verklaard directe familie te hebben in Tarely en (de familie van) zijn verloofde in Jalalabad, meent de Raad dat dit slechts *post factum* verklaringen zijn die geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde correct gedane vaststellingen. Waar verzoeker verwijst naar de bepalingen van het UNHCR met betrekking tot het onderzoek naar de redelijkheid van het intern

vluchtalternatief, merkt de Raad op dat verzoeker met het aanhalen van een aantal theoretische beschouwingen niet aantoonde dat de stad Jalalabad voor hem geen redelijk vestigingsalternatief is.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict"* van 25 juni 2014 en COI Focus *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad"* van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde en geciteerde Algemeen Ambtsbericht van september 2014, het rapport van International Crisis Group van 12 mei 2014 en het artikel *"Taleban Abductions on Afghanistan's Road South"* van 2 oktober 2013 bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en Nangarhar en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Waar verzoeker, met betrekking tot de toegankelijkheid van het vooropgestelde vestigingsalternatief, verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht van september 2014 waarin te lezen is dat *'veel van de wegen die naar deze steden leiden worden gebruikt door opstandelingen, ontvoerders en kapers'* merkt de Raad op dat deze informatie niet van aard is afbreuk te doen aan de informatie welke zich in het administratief dossier bevindt, noch toont verzoeker aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier niet correct zou zijn.

De paragraaf uit het aangebrachte Ambtsbericht heeft betrekking op de wegen naar belangrijke steden van Afghanistan, zoals Kabul, Mazar-i-Sharif, Herat, Kandahar en Jalalabad en betreft een zinsnede van algemene aard die niet nader gepreciseerd wordt noch genuanceerd. Ook het door verzoeker aangebrachte artikel *"Taleban Abductions on Afghanistan's Road South"* van 2 oktober 2013 vermag geen afbreuk te doen aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gezien deze informatie geen betrekking heeft op de weg van Kabul naar Jalalabad, dan wel van Jalalabad naar de Pakistaanse grens. Bijgevolg toont verzoeker aan de hand van de aangebrachte informatie geenszins aan dat hij niet op veilige wijze het vooropgestelde vestigingsalternatief zou kunnen bereiken via de weg van Kabul naar Jalalabad.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF